

fideliter, ut, qui me indignissimum eius nutu ad apostolicę
 vitis¹⁾ altitudinem in hoc seculo promovistis, ipse me, ab hoc
 seculo sublatum, dignetur in celum recipere et in electo-
 rum pontificum numero numerare. Ut vero hoc miseratus
 efficiat, generaliter omnes sanctos ut rogent, rogo rogare, et
 specialiter cęli hostiarium, dominum meum apostolum Petrum,
 cuius vice, etsi inmerito fultus²⁾ fui³⁾, sed tamen eius pro-
 desse⁴⁾ cupivi, et quia votum non contigit effectum, velit
 habere pro facto votum. Ad hoc in patriam corruptibilem⁵⁾
 meum iam corruptum, in patriam, sue corruptionis matrem,
 revehi volui, ut non solum, ubi compactum est, ibi dispagi-
 netur, sed compatriotarum compago quoque precellat, eos-
 que invisibilis humanitatis miseria ad⁶⁾ misericordiam com-
 punctionemque impellat, quatenus omnes orent pro eo, qui,
 cum dilexisset suos, sic in finem dilexit, ut post ipsum finem,
 post ipsam mortem mortalia eis sua remitteret, et de sua quod
 posset solatii gratia representaret. Qui ergo taliter dilexit,
 taliter diligatur talique dilectio precibus impendatur. Pulsent,
 pulsent omnes te pulsante, excitent te excitante, qui non dormi-
 tavit, neque obdormiet sancte ecclesię sponsus, ut quia diu
 illum quesivi, tandem merear per vos invenire, cui ipse per
 vos dignetur aperire suisque ineffabilibus thalamis unire.
 Karissime, multa moveret animus inculcandi tibi, nisi violentia
 illum raperet sibi, sed quod non erat ullatenus pretermitten-
 dum, illud elegit addendum. Denso tam clericorum quam
 laicorum agmine stipatus domo fui⁷⁾ egressus, ad quam vix
 cum raro ipse non rediens redeo, alii ante me, alii mecum
 diem clausurunt ultimum extremum. Hos paucos, quos me
 reducentes⁸⁾ mecum reduco, tuę fidei iterum et quotiens iterum
 dici possit, commendo et recomendo, ut, quod a me⁹⁾, non
 merorem pro labore vestre pie liberalitatis mereantur largi-
 tione. Omitto nimirum diversarum rerum fatigia, quia tua
 caritate subivi asperos casus, quos pro te toleravi. Qui etiam
 cursum fidei circa te votumque dilectionis feliciter consum-
 mavi. Non his equidem fisus sed soli tuę fidei tueque benigni-
 tati innisus, illos tibi commendo, dolendo quidem et flendo,
 quia vestri vultus sortis amare solatio privatus¹⁰⁾, oculos in
 longas tenebras clausi, post quandoque in lucem perpetuam,
 Christo iubente, reclusurus. Quia vero ad inevitabilem vite

1) So, augenscheinlich statt 'vicis' die Hs. — Vorher ist 'quia' zu ver-
 bessern. W. 2) 'functus' würde besser passen. 3) 'sui' Hs. 4) 'pro-
 desse' mit dem Genitiv statt mit dem Dativ gebraucht, wie oben 'private'
 mit dem Dativ statt mit dem Ablativ, sonst 'eis' zu lesen. — Vielleicht ist
 'ecclesię' zu ergänzen. W. 5) Lies 'corruptibile', scil. corpus. W.
 6) 'et' Hs. 7) 'sui' Hs. 8) 'reducentem' Hs. 9) d. h. so viel an
 mir liegt. 10) scil. privatus solatio sortis amarę, quod vester vultus
 prębere potuit (Meyer).